

Men udgangspunktet er jo, at der både skal en far og en mor til, for at det kan lade sig gøre at lave et barn. Det er udgangspunktet. Udgangspunktet er også, at det er helt frivilligt for en kvinde, om hun ønsker at lade sig befrugte af en mand. For hvis ikke det er helt frivilligt, så er der undtagelsesbestemmelserne i § 10. Og hvis det er helt frivilligt, og det er det jo, så må man også tage konsekvenserne af det valg, man har truffet.

Vi finder i Frihed 2000, at det er rigtigt set af justitsministeren, at vi dagens Danmark har en situation, hvor det er lige så almindeligt, at man er samboende, som at man er gift, og derfor bør reglerne selvfølgelig også indrettes efter det og dermed ligestille samboende med gifte.

Vi finder også, at det er rigtigt set – og den holdning har vi altid haft – at et barn har ret til både en mor og en far, og det skal ikke være sådan, at enten moderen eller faderen kan bestemme, at den modsatte part ikke skal oplyses eller være kendt af barnet.

Vi har også den opfattelse, at det er godt, at ministeren nu stiller forslag om en smidigere sagsbehandling. At man ikke behøver at rende til domstolene som første instans, men at det kan ordnes via statsamtet, og kun i de tilfælde, hvor der stadig væk er konflikter eller problemer, går sagen videre til retten.

Vi har fra Frihed 2000's side en række tekniske og mere juridiske spørgsmål i forhold til fortolkningen af nogle af paragrafferne. Bl.a. fremgår det jo af § 6, at en mand, som har haft et seksuelt forhold til moderen i den periode, hvor hun blev gravid, har ret til at få prøvet, om han er barnets far.

Hvordan skal man kunne bevise det? Hvordan skal domstolene kunne vurdere, om det er rigtigt? I princippet vil man jo kunne påstå, at man har været sammen med hvem som helst, og hvordan skal domstolene vurdere, om det nu også er rigtigt? Så der ligger selvfølgelig nogle problemer i præcis den paragraf.

Der ligger for os at se nogle problemer i formuleringen af § 10, altså undtagelsesbestemmelsen. Vi er helt enige i, at når der er tale om et strafbart forhold, så skal det naturligvis ikke være sådan, at faderen får at vide, at der er blevet et barn ud af det. Men det, der piner os lidt og bekymrer os, er, at der står til sidst: »hvis afgørende hensyn til barnet taler imod det.« Præcis de ord: »afgørende hensyn«.

Vi har den opfattelse, at foreligger der en forbydelse, så er det i sig selv et afgørende hen-

syn til barnet. Og så bør det ikke oplyses. Og så er der ikke nogen, der bør tvinges til at oplyse det. Så det med det afgørende hensyn vil vi gerne have gået ud. For ellers vil vi gerne vide, hvad det er for kriminelle handlinger, man kunne forestille sig, der finder sted, hvor der ikke er afgørende hensyn, der taler for – i forhold til barnet – at det ikke skal oplyses over for barnet og over for faderen.

Så er der vel egentlig også det ved det, at hvis man som kvinde vil undlade at fortælle, hvem der er eller kan være far til barnet, så selv om man står nede ved byretsdommeren, så kan en kvinde vel stadig væk påstå, at hun ikke kan huske det. Eller at hun ikke ved det. Eller, som der blev sagt tidligere på dagen, hun kan give et eller andet tilfældigt signalement af en eller anden, som hun i øvrigt ikke kender, og som måske endda er fra udlandet. Hun ved det ikke.

Så den mulighed foreligger jo stadig væk, men som fru Anne Baastrup nævnte, så tvinger man jo altså kvinden til at lyve. Og det er jo ganske forfærdeligt, at man gør det. Men ellers må man altså påtage sig det ansvar, det er at sætte børn i verden. For det, der jo er sagen, er, at det har store konsekvenser for barnet, hvis faderen er ukendt. Det har store konsekvenser.

Men der er også en anden konsekvens, en mere økonomisk betinget konsekvens, nemlig at hvis faderen er ukendt, så har det jo også en konsekvens for skatteyderne. For hvem er det så, der skal til at betale? Hvis ikke det er faderen, der betaler, hvem skal så betale? Et mindre argument, men dog også et argument.

Man tager fat på den fælles forældremyndighed her i lovforslaget, hvor man har som udgangspunkt, at ved separation og skilsmisse er der fælles forældremyndighed, medmindre en af parterne beder om, at den bliver ophævet. Og det er selvfølgelig en styrkelse i forhold til, som det er i dag, at der skal der tages stilling til spørgsmålet under alle omstændigheder.

Der har vi i Frihed 2000 den opfattelse, at fælles forældremyndighed bør være hovedreglen. Også selv om forældrene ikke kan blive enige om, at der skal være en fælles forældremyndighed, så bør der være fælles forældremyndighed. Barnet bør juridisk have både en far og en mor. Men naturligvis med mulighed for, at man kan ophæve den fælles forældremyndighed, hvis barnets tarv taler for det. Det må være i alles interesse.

Og det må være i alles interesse, at sandheden kommer frem: Hvem er faderen til barnet?